

“Als je het belangrijk vindt dat de kinderen dagelijks contact hebben met leeftijdgenootjes uit de reguliere klas, dan begin je de dag met de vraag: waar sluiten onze kinderen vandaag aan”

Interview met Roeland Vollaard, initiatiefnemer Klas op Wielen

Roeland Vollaard is de nestor van de Samen naar School klas. In 2006 bedacht hij de voorloper van Klas op Wielen en zette dat op in Heerhugowaard. In die tijd werkte hij eerst als fysiotherapeut en later als leidinggevende bij Esdege-Reigersdaal, een zorginstelling voor mensen met een verstandelijke beperking. Inmiddels heeft hij zijn ‘eigen’ Klas op Wielen in een basisschool in Alkmaar en werkt hij aan een vervolg binnen het voortgezet onderwijs. Deze klas gaat, ijs en weder dienende, na de zomer van start. “Onze kinderen gaan ook puberen en dan moet je bij de fietsenstalling van het VMBO zijn en niet in het basisonderwijs. Dan staan ze daar gewoon bij een knetterende brommer en van die stoere jongens en meiden.”

De aanleiding

Roeland Vollaard was leidinggevende van het Kinderdagcentrum Opmeer toen hij van een cliëntbegeleider hoorde dat er drie kinderen tussen verder alleen ouderen op een activiteitscentrum zaten. Geen goede zaak, vond hij, want kinderen horen bij kinderen te zijn. “In die tijd probeerde ik al om kinderen van de basisschool te laten spelen met onze kinderen in groepjes van drie, een soort maatjesproject. Dat liep goed, maar het beklifde niet erg. De contacten waren te incidenteel.” Roeland stapte op een basisschool in Heerhugowaard af met de vraag of hij een lokaal voor een aantal kinderen kon krijgen. De eerste directeur die hij sprak had lokalen leegstaan. “Ik zei: ‘Laten we het een jaar proberen. En aan het einde van het jaar kijken we of het bevalt. Al

ontmoeten we elkaar maar een keer per dag op het schoolplein, dan is ons doel al gehaald.

We hadden natuurlijk veel meer ambities dan elkaar alleen op het schoolplein ontmoeten. Maar wat je uitspreekt aan ambitie moet je laag houden, zodat de school terecht denkt: dat redden we altijd. Ja, hoe praat je nu met een directeur over het opzetten van zo’n project? Ik kan niet precies zeggen hoe ik dat doe en hoe ik dat geleerd heb. Het feit dat ik heel erg geloof in zowel de basisschoolkinderen als de kinderen die wij ondersteunen, en dat het leuk is, komt meestal wel binnen bij die gesprekspartner. Die ziet ook wel beren op z’n pad, maar ziet ook dat het misschien wel leuk is.

In oktober 2006 zijn we gestart en in de eerste week leverde het al veel contacten tussen de kinderen op. De kinderen van de basisschool vonden het leuk. Ze kwamen met duizend vragen en wij werden helemaal schor van het beantwoorden. Maar na die week was dat wel klaar. Toen wisten ze: als je zo en zo doet bij dat meisje, dan vindt ze dat leuk en gaat ze lachen. Ze keken eigenlijk in een

week al door die rolstoel heen naar wie erin zat. Aan het eind van die tweede week was er een ouderavond op school. Ik had me voorbereid op lastige vragen van de ouders. Ik wilde vooral uitleggen waarom het goed is dat we er waren en wat het zou kunnen opleveren. Maar de eerste ouder die het woord nam, zei: 'Ik vind het prachtig dat mijn kinderen dit meemaken.' En de andere ouders vonden dat ook. Ze hadden begrepen dat dit nog nergens in deze regio was en dat vonden ze ook stoer.

Waar ouders natuurlijk bang voor zijn, is dat er kind met beperkingen in de klas ten koste gaat van de aandacht van de juf of meester voor hun kind. Dat is een terechte zorg, want als dat gebeurt moet je er als ouder iets van zeggen. Je wilt als ouder dat jouw kind zo goed mogelijk les krijgt. Ik vertelde dat er altijd iemand van ons meekomt met het kind en als we denken dat ons kind er niets aan heeft of de juf of meester denkt dat het storend is, dan verlaten we de klas en proberen het een uur later weer.

Informerende van de leerkrachten

Leerkrachten stelden allerlei vragen die moeilijk te beantwoorden zijn, want je gaat het pas doorhebben als je het ziet. Ik kan wel over de kinderen vertellen, maar de beelden die in de hoofden van mensen ontstaan kloppen vaak niet. Daarvoor zijn onze kinderen te lang uit beeld gebleven. Pas als de kinderen er zijn, gaan de leerkrachten het begrijpen. Dan zien ze: O, bij Sander werkt het zo. En dan kunnen ze ook inschatten: hij kan met ons meedoen als we muziek gaan maken, kom er maar bij.

Twee weken nadat we onze intrek op school hadden genomen zijn we de contacten met de klassen gaan opbouwen. Als je ziet dat een meester contact heeft met een van de kinderen, dan kun je tegen die meester zeggen: 'Jij hebt al een leuk lijntje met Dymphe, doe je nog iets met muziek deze de week, want Dymphe vindt het geweldig als er gezongen wordt. Mogen wij een keer met Dymphe komen en als het niet gaat dan stappen we weer uit'. Ja dat vindt hij natuurlijk goed. En na twee keer hoef je nooit meer uit te stappen. Als je er eenmaal bent is het goed.

Dat regelen die kinderen ook zelf. Die zeggen: 'Nee, ze hoeft niet weg. Ze maakt wel wat herrie, maar dat is gewoon Dymphe'. Dat kunnen die kinderen wel, daar moet je zelf niet over beginnen. Wel zeggen tegen de leerkracht: als het enigszins niet gaat, dan stappen we uit. Je geeft gewoon een knipoog en we gaan. En voor ons betekent het ook vaak iets, als een kind teveel lawaai gaat maken.

Het is belangrijk om goed uit te zoeken welke lessen zich het beste lenen om bij aan te sluiten. En omdat ik het zonder overhead heb georganiseerd hebben we veel mensen, dus kan het ook om 1 op 1 met een kind in de klas te zitten.

Vanaf dag 1 heeft Vigo de koffie rondgebracht. Dat was slim bedacht om elke dag een bruggetje te bouwen. Dan hebben de kinderen al meteen een van de kinderen gezien. Er wordt tweehonderd keer per dag 'Goedemorgen Vigo' gezegd. Dat alleen al is leuk, dat vindt hij ook. En als je er met hem grapjes over maakt, dan lacht hij. Daarmee zien de kinderen: hij is wel gehandicapt, maar hij heeft het wel naar zijn zin. Dat zien ze snel genoeg. Als je niks doet dan zit hij stil in zijn stoel. Maar als je gaat zingen leeft hij op. Dat snappen de kinderen.

Visie

Onze visie is dat kinderen het met elkaar altijd redden en dat kinderen elkaar wat te bieden hebben, vooral op sociaal-emotioneel gebied. Daar zit vaak de grootste kracht. Op het cognitieve gebied weet je het niet zo zeker. Van onze kinderen zou iedereen zeggen: die snappen niks. Maar zeker weten doe je dat niet. We zitten met India bij lessen van groep 3, bij Leesdas en Lettervos, een programma van de schooltelevisie over woorden en letters in de vorm van een verhaal. Wat India oppikt van de woorden (en zo is er ook een reken en telprogramma), dat weet ik niet. Ik ga ervan uit dat zolang het voor haar goed werkt, prettig en gezellig is, dan komt het andere er misschien gratis bij. Haar ouders vinden het ook belangrijk dat het gebeurt.

Kijk hier op deze foto zit India ontspannen op schoot bij stagiaire Melissa in groep 3. De kinderen in de klas zijn gefocust op een televisieprogramma. India kijkt naar waar het geluid vandaan

komt en waarschijnlijk ook naar het programma. Er is hooguit een kind in de klas dat India nog een beetje in de gaten houdt. Waar het voor India interessant is in groep 3, sluit je aan. Als het erg saai is, valt ze in slaap. Dan gaan we er niet bij zitten. En zo ga je per kind zoeken: waar is deze groep mee bezig, dat vindt India misschien leuk, vraag je aan juf Farida: vind je het goed als wij erbij komen zitten.

Projecten als Klas op Wielen sluiten aan bij dezelfde visie als Kinderdagcentra (KDC's), namelijk dat je gewoon mee moet doen.

Maar waarom zit er om het KDC een hek?

Het KDC en de school moeten tegen elkaar zeggen: ga jij bijna verbouwen? Niet doen, kom bij ons, wij hebben lokalen leegstaan! Het zou mooi zijn als de overheid minder makkelijk toestemming geeft voor het (ver)bouwen van nieuwe KDC's. Een Brede School is bij uitstek een plek waar dat goed kan. Hoe komt het dat gemeentes hier niet aan denken? Omdat deze kinderen ontheffing hebben van de leerplicht, dus ze staan niet op hun lijstjes.

Als je een school vindt die zegt: laten we het maar proberen, dan kun je aan de slag. En je weet: als we er maar eenmaal zitten, dan gaan we niet meer weg. En als ouders snappen dat het voor hun kind eerder een plusje heeft, dan dat het ten koste gaat van de aandacht van de juf voor hun eigen kind, dan vindt bijna iedereen het wel goed. En soms levert het ook sponsors op, want sommige ouders hebben een bedrijf en op een borrel voor ondernemers kunnen ze een goed doel onder de aandacht brengen.

Zorg en educatie

De zorgmedewerkers die meegegaan met de kinderen naar de klas, stappen de klassen niet zo gemakkelijk binnen. Ook al zegt een leerkracht: 'De deur staat altijd open'. Zij zijn van origine gewend om te zorgen. Dat doen ze goed en met hart en ziel. Maar ze moeten ook leren om netwerker te worden, bruggenbouwer. Dat is een vak apart. En daarnaast heeft het alles te maken met de visie. Als je het heel belangrijk vindt dat de kinderen van de groep dagelijks contact hebben met leeftijdgenootjes uit de reguliere klas, dan begin je de dag al met de vraag: waar sluiten onze kinderen vandaag aan.

We moeten continu alert zijn of we de kansen pakken die er zijn. We hebben nu zulke mooie ruimtes, hebben het hartstikke goed voor elkaar en het gevaar is dat we ons naar binnen richten. Daar moet je steeds op blijven letten.

Personeel

Ik vind het belangrijk dat mijn team qua opleiding en ervaring zo divers mogelijk is samengesteld. Als je bij ons werkt moet je alle kinderen op het gebied van de zorg goed kunnen ondersteunen, bijvoorbeeld snappen: dit is een insult. Want dat is wel een basiseis die ouders stellen om hun kind voor hun gevoel veilig achter te kunnen laten. De zorgmensen weten van de zorg veel en van onderwijs eigenlijk niks. Voor ons is het best interessant om iemand in het team te hebben die meedenkt over hoe we India een vervolg kunnen geven met die letters en woorden.

Dus uiteindelijk komt er straks wel een vacature als we het tweede project gaan starten in het voortgezet onderwijs, want dan hebben we mensen nodig om het tweede team te vullen. Daar zullen ook mensen met een onderwijsachtergrond op solliciteren. Ik ken nu geen mensen met een dubbele achtergrond, dat zou helemaal makkelijk zijn. Anderzijds kunnen we ook heel goed aansluiten bij school. Als er op school gezegd wordt: we werken met een soort opbouw voor kinderen van de peuters t/m groep 3, 4, dan kunnen we daarbij aansluiten. Dan kunnen we het doorzetten in onze klas. Dus daar kunnen we van lenen. En andersom kunnen wij ook tips geven als een kind in de klas autisme heeft.

We werken ook nauw samen met orthopedagogen, vooral gericht op het communicatieprogramma voor niet sprekende kinderen en hun netwerken, waar wij ook onderdeel van zijn natuurlijk. De orthopedagogen richten zich erop hoe je een kind kunt helpen om keuzes te maken, zoals aan te geven of ze niet naar groep 3 wil. Dat is een van de belangrijkste dingen die er zijn natuurlijk. Voor een kind dat weinig capaciteiten heeft om zich op andere manieren te uiten, moet je heel goed de diepte in kunnen kijken om te kunnen zeggen: ze zegt toch iets. Het is belangrijk om daar continu mee bezig te zijn.

De moeders die bij ons die werken en zelf een kind met een beperking hebben, schakelen veel makkelijker en sneller naar de ouders toe, want die weten wel wat het is om te piekeren over je kind. Zij hebben veel sneller een lijntje met de ouders van onze kinderen, dan de wat jongere meiden die geen kinderen hebben of alleen gezonde kinderen hebben.

Gelijkwaardigheid

Een voorbeeld. Onze kinderen worden op het schoolplein rondgereden door de kinderen van de school. Juf Farida vertelde me dat een van de kinderen uit haar klas zei: 'Daar komt die gehandicapte weer.' Zij vond dat woord heel vervelend. Ik zei haar dat er op zich niets mis is met de constatering van die jongen. Vigo is gehandicapt, dat mag hij zien. Discrimineren is onderscheid maken. Wat je er vervolgens mee doet, daar kan het fout gaan. Dus dat hij ziet dat Vigo gehandicapt is, dat is goed, maar hij moet nog een stapje verder gaan. Juf Farida en ik moeten de jongen helpen en zeggen: 'Nee, daar heb je Vigo weer'. En hoe je dat doet, dat is ingewikkeld, want bij de een werkt het zus en bij de ander zo. Wat ik meestal doe in zo'n geval, dat ik dan samen met Vigo zeg: Kijk, daar heb je dat jongetje met die blauwe jas. Daarmee spiegel ik. 'Jij bent het jongetje met die blauwe jas he? Dat hebben we goed gezien. Je hebt ook gezien dat Vigo gehandicapt is, maar hij heet gewoon Vigo en hij vindt het veel leuker als je hem Vigo noemt'. Je moet die kinderen er extra bijtrekken om te laten zien: het klopt wat je ziet en dat mag je ook gerust zeggen, maar het is eigenlijk veel leuker als je Vigo zegt. En Vigo zit in een rolstoel. Heb je al gezien hoe dat werkt? Volgende keer als je bij ons komt, kun je misschien eens helpen met de tillift.

Voelsprietten

Dat is veel 1 op 1. Voelsprietten. En daar hebben de juf en ik elkaar bij nodig. En de school wil wel. Die vindt het allemaal heel interessant, ook wat er gebeurt met hun kinderen. Die zijn ook wel ontroerd door hun eigen kinderen, omdat ze hun zorgzaamheid zien en het gemak waarmee ze het doen. Leerkrachten vinden het zelf vaak veel moeilijker. Je kunt erop vertrouwen dat het wel goed zit tussen de

kinderen. De kinderen redden het wel, zeg ik altijd. Wij moeten zorgen dat ze de kans krijgen om het met elkaar te redden.

En er zijn natuurlijk ook kinderen die het helemaal niks vinden. Dat vind ik ook prima. Ik zat vroeger in een klas met veertig leerlingen en vond echt niet alle kinderen even leuk. De ene vond ik stom, voor de andere was ik bang, een ander vond ik leuk...

En dat je Vigo niet leuk vindt, prima. Dat je Vigo uitscheldt als hij met z'n rolstoel tegen je aanrijdt, ook dat is voor Vigo helemaal niet erg. Alleen moet je eigenlijk degene hebben die zijn rolstoel duwt...

Laatst regende het tijdens het speelkwartier en kwamen ze met Vigo en een andere jongen van ons terugrijden. Ze zeiden: 'Het begint een beetje te regenen'. Ik vroeg of ze zelf ook naar binnen gingen. Nee, ze moesten buiten blijven. Nou zei ik, dan moet Vigo natuurlijk ook buiten blijven. Bovendien, ik heb nog nooit gezien dat hij gesmolten is in de regen. Je kunt ook zingen: het regent, het regent. Smile van Vigo van oor tot oor. En even later scheurden ze weer over het schoolplein. Dat is kicken. En die gelijkwaardigheid zit 'm ook in: ik heb het wel gezien, hij zit in een rolstoel, maar daarom ga ik nog niet aardig voor hem doen. Ik vind 'm gewoon stom!

Je werkt er samen met de juffen en meesters aan. Je houdt in de gaten wat er in je klas gebeurt. Heb je het idee dat sommige kinderen er heel raar om gaan doen, dan deden ze het waarschijnlijk daarvoor ook al. Het zal niet meer worden omdat wij er zijn. Het wordt misschien wel uitgesproken. Een lespakket als Handicap in de les van NSGK is wat dat betreft ook heel behulpzaam.

De meerwaarde van de Klas op Wielen

Kinderen op een Kinderdagcentrum kunnen door de lage bezetting meer momenten indutten. Bij ons krijgen ze de kans niet zo erg, er valt gewoon veel meer te beleven. Overdag zijn de kinderen wakker en vaker alert. Soms slapen ze 's nachts beter. Als India hier wordt rondgereden tussen al die gillende kinderen, dan is ze echt wel wakker. Dan schrikt ze ook weer minder van onverwachte geluiden. Dat is bij haar een belangrijk ondersteuningspunt. Die alertheid overdag kun je registreren. Dat is goed meetbaar. Dat ze er mogelijkwijs cognitief iets mee opschiet geloof ik ook, maar dat is heel

ingewikkeld om aan te tonen. Als je met India in de les zit, tussen de kinderen en je ziet hoe ze erbij zit, en hoe ze geconcentreerd volgt wat er gebeurt, dan denk je: ja, dat is toch interessant eigenlijk. Het ziet er rustig uit en prettig. Dan ga je het snappen. Als kinderen op het speelplein wat schelpjes en zand over haar handen gooien en ze voelt dat, dan snap je dat dat 'normaal' niet zou gebeuren. Het feit dat ze nu tussen de andere kinderen zit maakt dat het voor haar interessant is om haar handen te voelen.

Financiering en indicaties

Alle kinderen hebben een vrij stevige indicatie van het Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ), want ze hebben ernstige problematiek. Dat is de groep waar Klas op Wielen op gebaseerd is en de meeste andere initiatieven in Nederland ook. Die vallen waarschijnlijk allemaal onder de Wet Langdurige Zorg. En daarmee is de financiering eigenlijk hetzelfde: door het zorgkantoor wordt het rechtstreeks aan de instelling betaald of in een zak met geld aan de ouders en dan gaan de ouders met ons zaken doen. Zorg in natura levert ons meer geld op, ook omdat het per dagdeel ook iets geeft voor je inventaris, voor je outillage en dan kunnen we meer doen.

Ouders hebben soms liever persoonsgebonden budget (PGB) omdat ze dan zichzelf soms voor een deel kunnen financieren; de thuissituatie van de persoonlijke verzorging en alles wat daarbij komt kijken. En als ze drie weken gaan zwemmen-met-dolfijnen, dan hoeven ze de Klas op Wielen niet te betalen. Dan kunnen ze daar iemand inhuren voor persoonlijke ondersteuning. Het is voor ouders een afweging. Bij zorg in natura (ZIN) hebben ze geen rompslomp.

Tamelijk uniek is dat wij als kleine organisatie een overeenkomst hebben met het zorgkantoor. De andere initiatieven moeten gaan voor het onderaannemerschap. Daarmee lek je altijd geld naar die zorgorganisatie, dat is zonde. Inhoudelijk vind ik dat je als kleine organisatie toch zaken moet kunnen doen met het zorgkantoor, vanwege de bijzondere zorg die je levert.

Als clustermanager van Esdege-Reigersdaal (E-R) kende ik de tarieven, dus ik heb daar slim iets onder geboden, maar wel zodanig

dat ik meer overhield dan als onderaannemer van E-R en onder het bedrag bleef dat het zorgkantoor uitgeeft aan E-R. Daar kan ik mee werken omdat ik het met weinig overhead organiseer. Ik hoop natuurlijk dat er op een gegeven moment vanuit de overheid een vast tarief wordt vastgesteld. Dan ga ik er waarschijnlijk op vooruit. Maar goed, dat moet nog gebeuren. Voorlopig zit ik wel goed, ook met de Wet Langdurige Zorg, omdat ik contractpartij ben van het Zorgkantoor.

Alle andere initiatieven moeten een onderaannemerschap aangaan en dan ben je toch afhankelijk van wat die zorgaanbieder nodig vindt voor kwaliteit of wat dan ook. Ik weet wat ouders die een PGB hebben, krijgen, dus ik ga hen ook niet veel meer vragen. Dat willen we inhoudelijk gezien niet. We leggen nu ZIN en PGB bij elkaar en doen voor elk kind hetzelfde. Ik leg de ouders wel uit dat hun keuze gevolgen heeft voor wat wij met de kinderen kunnen. Ik wil dat mensen wel weten hoe het zit, zodat ze een beredeneerde keuze kunnen maken. Ik begrijp ook hun belang om zichzelf een beetje te bedruipen vanuit het PGB.

Bijdrage NSGK

NSGK heeft het voor ons mogelijk gemaakt om onze ruimtes ergonomisch, kindvriendelijk en comfortabel in te richten voor de start. Zoveel vierkante meters verbouwen en inrichten is moeilijk te betalen vanuit de zorgbudgetten van slechts acht kinderen. En die kleinschaligheid willen we juist graag handhaven. Daarmee heeft NSGK feitelijk deze kleinschalige, transparante en inclusieve zorg mogelijk gemaakt, en heeft er tegelijkertijd voor gezorgd dat het niet ten koste is gegaan van de ondersteuning van de kinderen.

Transparantie

Ik vertel altijd alles aan iedereen. Hoeveel geld er in komt, hoe duur een rolstoelfiets is, alles. Ik laat ook alles zien. De ouders hebben een oudercommissie, we hebben een Raad van Toezicht (RvT), een bestuur, die krijgen allemaal dezelfde rapportage en dezelfde cijfers. En mensen buiten ook. Iedereen kan weten hoeveel er op

de rekening staat. Ook als er een calamiteit gebeurt staat dat in die rapportage, zoals toen Alex uit zijn rolstoel is gevallen, zodat ouders erop kunnen vertrouwen dat de informatie ook klopt en er niets wordt achter gehouden. Als er niets staat aan calamiteiten, is er ook niets gebeurd.

Organisatiestructuur

Om een erkenning te krijgen als zorginstelling moet er een bestuur en een Raad van Toezicht (RvT) zijn. In het begin was het lachwekkend: we hadden vijf kinderen, vijf medewerkers, drie bestuursleden en moesten ook nog een RvT van minimaal drie mensen....

Voor het bestuur heb ik mensen uit mijn netwerk gevraagd: de vader van een jongetje dat in Heerhugowaard zit, is accountant en penningmeester. Een juriste is secretaris. Een voormalig hoofd van de verpleegkundige opleiding van het Medisch Centrum Alkmaar (MCA) houdt de kwaliteitskant in de gaten.

Voor de RvT hebben we de revalidatiearts gevraagd uit het MCA, die bijna al onze kinderen kent en iemand uit het MCA vanuit de organisatiekant en een kwaliteitsmedewerker. Deze mensen nemen het heel serieus en zijn vooral gericht op de lange termijn. Ze stellen kritische vragen, daar heb ik wat aan. Het bestuur vergadert een keer per kwartaal en de RvT sluit twee keer per jaar aan. Ik probeer het zo compact mogelijk te organiseren. Ik stuur iedereen een kwartaalrapportage. Dat is de kurk waarop zij drijven.

Bij de andere initiatieven zijn de bestuursleden soms meer aan het sturen, en doen zij van alles. Het is handig als je hen vanaf het begin af aan veel laat doen. Op dit moment draait er veel om mij. De spin in het web zijn is goed, maar ik moet ervoor zorgen dat er meer spinnetjes zijn die het web kunnen onderhouden. Daar ben ik wel mee bezig. Ik ga zelf wat meer naar de achtergrond, al is het maar in bepaalde periodes. Dat moet ik ook leren, want ik ben gewend om alles te doen. Dat vind ik prettig, maar ik weet ook dat het risico's met zich meebrengt. Neem bijvoorbeeld de afrekening met het zorgkantoor, het duurt even voordat je er achter bent hoe dat moet. Ik ben een van de collega's daarop aan het inwerken. Ik wil op alle vlakken dat

werkzaamheden in toenemende mate door een duo partner worden overgenomen.

Mensen vinden het vaak ook leuk. Maar ik wil wel zo zuinig mogelijk zijn in overhead-uren. We moeten vooral met het kind in de klas zitten. Bestuursleden hebben vaak hun connecties en het is belangrijk om zelf ook een netwerk op te bouwen. Zo kun je je loonadministratie soms gratis laten uitvoeren door een bedrijf. Een notaris vind je meestal ook wel. Je moet snappen dat het voor zo'n partij ook interessant is. Ik kan voor onze kinderen ontzettend goed bietsen. Aan weinig van die dingen betaal ik iets. Maar je moet wel een goede verzekering afsluiten.

Je moet voor 2,5 miljoen aan schade kunnen vergoeden. Ook als onderaannemer moet je zo'n verzekering afsluiten. De hoofdaannemer schuift dat risico door.

Nieuw initiatief Voortgezet Onderwijs

"Ik wil een vervolg opzetten voor de leeftijd 12-18 jaar. Bij het VMBO praktijkonderwijs zie ik nog wel meer kansen dan bij het basisonderwijs. Daar kunnen de kinderen optrekken met leeftijdgenoten die meer 'doeners' zijn. Dat is voor onze kinderen de plek waar je moet aansluiten. In het eerste project in Heerhugowaard zaten kinderen tot hun 18de, dat vond ik niet goed omdat de kinderen in de lagere klassen die grote tieners eng, groot en lang vonden. Onze kinderen gaan ook puberen en dan moet je bij de fietsenstalling van het VMBO zijn en niet in het basisonderwijs, dat sluit niet aan. Daar hoef je helemaal geen apart programma voor te organiseren. Dan staan ze daar gewoon bij een knetterende brommer en van die stoere jongens en meiden.

Binnen een *standaard* KDC hebben de kinderen elkaar onderling vaak niet zo veel hulp en steun te bieden. Ook ontstaat door de muren van het gebouw de neiging om "*naar binnen gericht te werken*", in plaats van de maatschappij op te zoeken. Als je in een maatschappelijke, leeftijdsgebonden context zit ga je het automatisch passend maken bij zijn *sociale leeftijd*. Straks kunnen kinderen in Alkmaar tot 18 jaar terecht, met in totaal maximaal zestien kinderen. En dan is het klaar, want dat is een maat die ik aankan. Dan weet ik nog steeds

met welk kind het goed gaat en waar niet. Welke stagiaire het snapt en wie ik nog even wat beelden moet laten zien.

Ik geloof sterk in de menselijke maat, dat je het kind goed kent. Zestien kinderen en net zoveel stagiaires en een vaste kern van medewerkers. Elk kind heeft een vaste cliëntbegeleider en daar omheen zit een vaste aandachtstagiaire per kind en eventueel een vrijwilliger. Daarmee hebben we het goed georganiseerd, ondanks dat het veel mensen zijn. Dat kan ik behappen. En dan kan ik ook de ouders een beetje volgen, en kijken waar ze tegenaan lopen. Maar wordt het groter, dan zit ik weer achter een bureau en dat wil ik niet. Daar geloof ik niet in, niet voor mezelf maar überhaupt niet in de zorg. Dus zo groot kan de Klas op Wielen worden: twee groepen, een bij het primair onderwijs en een bij het voortgezet onderwijs. Als andere mensen zeggen: dat willen we ook, heel goed. Ze kunnen van mij alles lenen. Maar ze moeten het vervolgens zelf doen.”

Voor meer informatie, zie:

<http://www.klasopwielenalkmaar.nl/>

<https://nl-nl.facebook.com/KlasOpWielenAlkmaar>

